

Cu tiroliana în jurul Pământului

poveste de Iulian Tănase

Alma își începe alunecarea de-a lungul cablului metalic, frumusețea Cheilor Turzii, pe care le vede în depărtare, îi taie respirația. Alma traversează în viteză apele transparente ale oceanului de lumină în care continuă să înoate, lumina îi intră în ochi și Alma continuă să alunece. Timpul dispare deodată și Alma alunecă deasupra pământului. Cheile Turzii au rămas de mult în spate, Alma se apropie în viteză de țărmul Mării Negre, marea e albastră și frumoasă, zărește câțiva delfini, delfinii îi fac semne din aripioare. Alma alunecă și tot alunecă pe cablul metalic, lasă în spate Odessa și Crimeea, se apropie de Marea Caspică, Marea Caspică e doar un lac ceva mai mare.

- Ești sigură?
- Da, foarte sigură.
- Nu ți-e frică?
- Nu, tata, nu mi-e frică deloc.

– Bine.

Alma se aşază în ham, casca e prinsă bine, carabienierele sunt la locul lor, mica parașută, agățată la spate, abia așteaptă să-și ia zborul.

- Sigur nu ți-e frică?! o mai întreabă tatăl o dată.

– Nu, tata, te rog!

